

Med Hensyn til Nedrustningskonferencen, som det var Meningen skulde afholdes i Forsommeren 1925, bedrøver det mig nu at høre Udtalelser fra socialdemokratisk og radikal Side, ogsaa fra det ærede Medlem Hr. P. Munch, som gaar ud paa, at man nu stiller sig i høj Grad tvivlende med Hensyn til, at vi overhovedet faar en Nedrustningskonference. Det er muligt, at de har Ret, og at der altsaa ikke bliver noget ud af det, men det vilde være meget sørgeligt, om det skulde blive Tilfældet. Det forekommer mig, at man ikke saadan skal slaa om fra den rene Optimisme til den fuldstændige Pessimisme, som de Herrer har givet Udtryk for i de Taler, de har holdt her, fordi man har haft et Regeringsskifte i England. Dermed er det dog ikke afgjort, at vi ikke faar nogen Nedrustningskonference, og jeg har fremdeles den Tro og det Haab, at paa en eller anden Maade vil der komme en Nedrustningskonference i Stand. Jeg har kun udtalt i denne Forbindelse, at Verdensbilledet skifter og kan skifte meget hurtigt. Naar man erindrer de omtalte Udtalelser fra Mac Donald til Statsminister Stauning, og hvorledes de blev telegraferet hertil, og den Maade, hvorpaa disse Udtalelser blev benyttet, maatte man jo næsten faa det Indtryk ved at læse de socialdemokratiske Blade, at nu var Verdensfreden i Virkeligheden fuldstændig sikret. Og nu slaar de pludselig over i en fuldstændig Pessimisme, hvor de ikke en Gang har Tro paa, at vi overhovedet vil komme til at diskutere dette Spørgsmaal om Nedrustning paa en Konference, hvortil de forskellige Lande indenfor Folkeforbundet sender Repræsentanter. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte i denne Forbindelse bl. a., at man i England er meget bekymret for de militære Sanktioner, som der jo er Tale om. Men jeg tror, at disse Bekymringer i betydelig Grad vil forøges, hvis mange smaa Lande vil følge Danmarks Eksempel og overhovedet ikke vil gøre noget som helst for at værne deres eget Landomraade. Jeg har sagt: Hvis de fleste Lande bryder ud her og ikke en Gang vil værne deres eget Landomraade, men afruster fuldstændig, tror man saa virkelig, at nogle ganske faa Lande til sidst ikke alene vil paatage sig at forsvare deres eget Landomraade, men alle de smaa og større Lande, som findes indenfor Folkeforbundet? Det forekommer mig at være en saa utrolig Tanke, at jeg overhovedet ikke begriber, at man kan slutte sig til saadanne Betragtninger.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch vilde belære mig, idet han sagde, at der,

selv om der kommer en Nedrustningskonference, naturligvis ikke kan blive Tale om, at vi skal have saa og saa mange Mand, og at vi overhovedet skal have specificeret, hvor meget vi i det hele taget skal have i Retning af Værge i de smaa Lande. Heroverfor vil jeg gerne citere nogle faa Linier af en Udtalelse, som gik til Folkenes Forbund for saadant noget som et Aars Tid siden. Det var vistnok i Maj 1923, hvor de danske delegerede, altsaa de ærede Medlemmer Hr. P. Munch, Hr. Borgbjerg, Hr. Holger Andersen og Hr. Moltesen, i Forening har sendt en Skrivelse til Folkenes Forbund, hvori de udtaler: „Det vil efter Delegationens Opfattelse være overordentlig ønskeligt, at der samtidig med den grundige Undersøgelse af de Cecil'ske Grundsætninger og Udkast tillige kunde finde et fortsat Arbejde Sted paa Grundlag ogsaa af Forslag, der gaar ud paa en direkte, talmæssig Nedrustning i Overensstemmelse med Forbundspagtens Art. 8. Delegationens Medlemmer tillader sig i denne Forbindelse særlig at henvise til det af Lord Esher udarbejdede Forslag om en Indskrænkning af de landmilitære Rustninger og de paa Washington-Konferencen udarbejdede Overenskomster om en Indskrænkning af de sømilitære Rustninger“. Det forekommer mig, at denne Udtalelse fra Delegationen, altsaa ogsaa fra de ærede Medlemmer Hr. P. Munch og Hr. Borgbjerg, er særdeles interessant, ikke mindst, fordi den kun er godt et Aar gammel, og de altsaa i Fællesskab udtaler sig paa denne Maade om at tage Lord Eshers Forslag op til Overvejelse. Lord Eshers Forslag gaar ud paa, at der skal fastsættes visse Direktiver, at de enkelte Lande skal have visse Enheder. Han regner med 30 000 Mand som en Enhed og opstiller en Liste over, hvor mange Enheder de enkelte Lande skal have, og der staar, at Danmark skal have to Enheder, altsaa 60 000 Mand; og Norge og Sverige skal have det samme. Jeg skal ikke gaa hele Listen igennem, men jeg synes, at det, som er det interessante, er netop at se, at Delegationen for kun et Aar siden har henstillet at tage hele dette Spørgsmaal angaaende Lord Eshers Forslag under Overvejelse; men det kan de dog ikke gøre samtidig med, at de tror, at vi her i Danmark — medens de altsaa i andre Lande tager det nævnte Forslag under Overvejelse — gennemfører vort Afrustningsforslag; det kan der ikke være Mening i. Derfor forekommer det mig i alt Fald, at vi her maa have en Forklaring, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. P. Munchs Side. Jeg har udtalt